

ἽΟρθόδοξος ἽΕνημέρωσις

«ἽΕντολὴ γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγῶ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(ἽΟσ. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡG 99, 1321)

Κυριακὴ τῆς ἽΟρθοδοξίας

16.2/1.3.2015

Συνοδικὴ ἽΕκδήλωσις ἽΕκκλησίας
Γνησίων ἽΟρθόδοξων Χριστιανῶν ἽΕλλάδος
«ἽΟργανισμὸς Λιμένος Πειραιῶς»

Κύρια Εἰσήγησις:

ἽΗ Τελικὴ Εὐθεΐα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἽΗ ἽΟρθόδοξη Μαρτυρία Συγχρόνου ἽΟμολογητοῦ ἽΑγίου

† ἽΕπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς ἽΙερᾶς Συνόδου

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἽΆγιοι Ἀδελφοί,
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

1. Γένεσις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΜΕ ἀνάθεσι τῆς ἽΙερᾶς Συνόδου καὶ ἐπικαλούμενος τὴν προσευχή, προσοχὴ καὶ ὑπομονὴ τῆς Ἀγάπης Σας, θὰ ἀναπτύξω σὺν Θεῷ ἕνα πολὺ σημαντικὸ θέμα, στὴν μεγάλη μας αὐτὴ Συνοδικὴ ἽΕκδήλωσι, κατὰ τὴν λαμπρὰ Ἵἡμέρα τῆς Νίκης τῆς ἽΟρθοδοξίας μας κατὰ τῶν Αἰρέσεων.

ΕἽΙναι γνωστὴ Ἵἡ προσπάθεια πρὶν ἀπὸ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα συμπήξεως μιᾶς «Κοινωνίας τῶν ἽΕκκλησιῶν», κατὰ τὸ πρότυπο τῆς «Κοινωνίας τῶν ἽΕθνῶν», μιᾶς Διαχριστιανικῆς ἽΟμοσπονδίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ἽΟμολογιῶν, παρὰ τὶς δογματικὲς διαφο-

ρές τους, προκειμένου να συνεργάζονται σε κοινή διακονία με τελικό σκοπό την ένωσί τους. Έτσι γεννήθηκε ο Οικουμενισμός.

Το όραμα ήταν Προτεσταντικό, αλλά όπως γνωρίζουμε η Έκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, με πρωτοφανή τρόπο, προέβη με το **Πατριαρχικό Διάγγελμα του 1920** στην πρότασι για την ίδρυσι «**Κοινωνίας των Εκκλησιών**», προς ωφέλειαν δήθεν «*τοῦ ὄλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος*»¹, δηλαδή ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων. Τὸ θεμέλιο αὐτῆς τῆς πρωτοβουλίας δὲν βασιζόταν ἐπὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς κακοδοξίας: οἱ ἑτεροδόξοι θεωρήθηκαν **ἀπροϋπόθετα** Μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, λόγω τοῦ δήθεν βαπτίσματός τους στὸ Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, σὲ κλίμα δὲ ἑνὸς **δογματικοῦ συγκρητισμοῦ**, παρὰ τὶς ἀγεφύρωτες διαφορὲς τους, θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρχη διαχριστιανικὴ συνεργασία, κοινὴ δήθεν μαρτυρία Πίστεως καὶ διακονία τοῦ κόσμου, ὅπως καὶ κοινὸς ἀγώνας γιὰ ἐξάλειψι τῶν κοινωνικῶν πληγῶν.

Οἱ λοιπὲς τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι ἀποδέχθηκαν μεμονωμένα τὸ Διάγγελμα τοῦ 1920, τὸ ὁποῖο ἐγκρίθηκε ἐπίσημα στὴν «*Α΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψι*» τῆς Ρόδου τὸ 1961².

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ κηρύχθηκε καὶ ἐγκαθιδρύθηκε ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐντὸς τῶν ἐπισήμων τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὶς διέβρωσε ἐκ τῶν ἔσω.

Βάσει τοῦ Διαγγέλματος τοῦ 1920, ἀποτολμήθηκε ἡ **Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις τὸ 1924**, ὥστε μέσῳ τοῦ **συνεορτασμοῦ** με τοὺς ἑτεροδόξους νὰ ἐπιτευχθῇ «*ἡ προσέγγισις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως*»³.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τραγικὸ: **διάσπασις τῆς ἐορτολογικῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων χάριν ἐπιτεύξεως «συναφείας» με τοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἑτεροδόξους!**

Ὅσοι δὲ ἀπέρριψαν τὴν Καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, οἱ προπάτορές μας, ἔπραξαν τοῦτο ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, γιὰ νὰ φυλάξουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Διότι, εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν Πατερικὴ μας Παράδοσι, ὅτι «*ἡ ἐν ὀλίγῳ τῆς ἀληθείας παρατροπή, τῇ ἀσεβείᾳ τὴν πάροδον δέδωκεν*»⁴, ὅπως τονίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης (δηλαδή, ἡ μικρὴ ἀπόκλισις ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ἔχει δώσει εἴσοδο/ δίοδο στὴν ἀσέβεια).

Ὁ δὲ Μέγας Φώτιος βεβαιώνει: «*οἶδε δὲ καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὄλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι*

καταφρόνησιν»⁵.

Και ὅπως πράγματι θὰ διαπιστώσουμε, μέσω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καταφρονήθηκε καὶ καταφρονεῖται οἰκτροῦ τὸ δόγμα περὶ Ἐκκλησίας, ἡ δὲ φαινομενικὰ μικρὰ ἀθέτησις (ἡμερολογιακὸ θέμα) ἀνοιξε τὴν εἴσοδο στὴν προφανῆ καὶ πρωτοφανῆ ἀσέβεια, τέτοια πὺν δὲν ξαναεμφανίσθηκε στὴν δισχιλιετῆ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Τὸ 1948 ἰδρύθηκε στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», αὐτὴ δηλαδὴ ἡ «Κοινωνία Ἐκκλησιῶν» πὺν ὄραματίσθηκε καὶ τὸ Διάγγελμα τοῦ 1920. Δεκάδες ἢ καὶ ἑκατοντάδες Προτεσταντικῶν αἰρέσεων ἀποτέλεσαν μαζί ἀρχικῶς μὲ τις ἐπίσημες τοπικὲς Ἐκκλησίες Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλλάδος καὶ Κύπρου ἓνα εἶδος μιᾶς τερατογενοῦς «Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας». Ὡς ἑνωτικὸς καὶ συνεκτικὸς παράγων δὲν ἐτέθη βεβαίως ἡ ὀρθὴ Πίστις, διότι θεωρήθηκε καὶ θεωρεῖται ὡς δεδομένη ἢ ὑπαρξίς, παρὰ τις δογματικὲς διαφορὲς, μιᾶς δῆθεν «ἀοράτου ἐνότητος» τῶν «Ἐκκλησιῶν», ἡ ὁποία μέσω «πνευματικῶν σχέσεων», «κοινῆς προσευχῆς καὶ πορείας» καὶ «κοινῆς μαρτυρίας καὶ διακονίας» ἀναπτύσσεται δῆθεν καὶ «ὄρατά», διὰ τῆς «παραδεκτῆς ποικιλίας»⁶.

Μέχρι τὸ 1965 προσεχώρησαν σὲ αὐτὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Ὄργανισμό, ὁ ὁποῖος ἐδρεύει στὴν Γενεύη, ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, καὶ μάλιστα ὡς «ὄργανικά» μέλη⁷, σὲ συνεργασία, συμπροσευχὴ καὶ ἀπὸ κοινοῦ διακήρυξι -μὲ τὴν πανσπερμία τῶν αἰρέσεων- τῶν θέσεων δῆθεν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῶν Ἐκκλησιῶν!...

Ἀλλὰ ἀπὸ τότε τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἀπομακρύνεται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια καὶ Ἠθική, ἐκκοσμικεῦται, διευρύνεται διαθρησκειακῶς, ἀποχριστιανίζεται. Καὶ παρὰ τις ποικίλες ἐγκοσμιοκρατικὲς δραστηριότητές του, προωθεῖ δῆθεν καὶ τὴν «Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» μὲ σκεπτικὸ καθαρὰ Προτεσταντικὸ, σὲ πλήρη ἀντίθεσι πρὸς τις ἀρχὲς τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησιολογίας, ὅπως μάλιστα διαφάνηκε σαφέστατα στὰ σχετικὰ κείμενα-ψηφίσματα τῶν δύο τελευταίων Γενικῶν Συνελεύσεων του στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας τὸ 2006 καὶ στὸ Πουσάν τῆς Ν. Κορέας τὸ 2013.

Ὅμως, τί ἀπέγινε μὲ τὴν Ρώμη;

Ὁ Παπισμὸς ἦταν ἀρχικὰ ἀρνητικὸς ἔναντι τῆς Οἰκουμενικῆς

Κινήσεως, ἕως τὴν Δευτέρα Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ (1962-1965). Τότε συνέβη μία **θεαματικὴ ἀλλαγὴ**: μέσῳ τοῦ «Διατάγματος περὶ Οἰκουμενισμοῦ» τῆς συνόδου ἐκείνης, τὸ ὅποιο Διάταγμα θεμελιώνεται στὸν **μῦθο περὶ Παπικοῦ Πρωτείου καὶ Ἀλαθῆ-του**, ὁ Παπισμὸς, παρουσιαζόμενος ὡς ἡ μία καὶ μόνη Ἐκκλησία, ἐγκαινιάζει τὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις, μὲ διάλογο, συμπροσ-ευχή, ἀλλὰ καὶ μερικὴ μυστηριακὴ κοινωνία μὲ τὶς ἑτερόδοξες Κοινότητες.

Γιὰ νὰ βοηθήσῃ δὲ τοὺς «διῖσταμένους ἀδελφούς» νὰ ἐνωθοῦν ὑπὸ τὴν σκέπη του, καὶ οὐσιαστικὰ νὰ δεχθοῦν μία ἀποδεκτὴ μορφή τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα (διότι ὅλη ἡ οὐσία ΕΚΕΙ ἔγκειται), ἐπινόησε τὸν «**Ρωμαϊκὸ**» ἢ «**Ρωμαιοκεντρικὸ**» ἢ «**Παποκεν-τρικὸ**» Οἰκουμενισμό, βασιζόμενο στὴν λατινικὴ ἐκκλησιολο-γία⁸.

Ἡ Δευτέρα Βατικανὴ ἐπιβεβαίωσε, ὅτι «**Καθολικοὶ**» καὶ «**μὴ Καθολικοὶ**» εἶναι ἐνωμένοι διὰ τοῦ «**κοινοῦ βαπτίσματος** καὶ τῆς κοινῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό του» καὶ ὅτι ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἤδη «**πραγματικὴ, καίτοι ἀτελής, κοι-νωνία**» «**μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν**», δύνανται αὐτὲς νὰ συνεργάζονται καὶ νὰ παρέχουν «**κοινὴ μαρτυρία**» στὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἐκφράζεται ζωηρὰ ὁ ἐνωτικὸς σύνδεσμός τους⁹.

Ὁ Παπισμὸς πλέον δέχεται, ὅτι **ὑφίσταται μία «Κοινωνία Ἐκκλησιῶν»**, ὅπου ἀνήκουν κατὰ κάποιον τρόπο **ὅλες οἱ «Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες»**, οἱ δὲ σχέσεις μεταξύ τους προσδι-ορίζονται ὡς σχέσεις «**Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν**». Καὶ ἐνῶ δῆθεν δὲν δέχεται (ὁ Παπισμὸς) τὴν ἰδέα **προσαρτήσεως** τῶν ἄλλων «Ἐκκλησιῶν», κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν **Ὀνυτικῶν** τοιούτων, ὅμως ἡ πρότασις του γιὰ ἐπίτευξι «**ὀρατῆς ἐνότητος**» δὲν εἶναι ἄλλη, **ἀπὸ τὴν ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν τοῦ Πρωτείου καὶ Ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα**, ἐφ' ὅσον τοῦτο τὸ θεωρεῖ «**πεποίθησι πί-στεως**», **θεσμὸ θεοῦ δικαίου, δόγμα ἐξ ἀποκαλύψεως**, ἀπὸ τὸ ὅποιο δὲν δύναται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀποστασιοποιηθῇ¹⁰!...

Κι ὅμως, αὐτὸ ποὺ ἀκριβῶς «**ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν αἵρε-σιν, τὴν διαστρέφουσαν τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα**»¹¹, δὲν φά-νηκε νὰ τρομάζῃ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς. Ἐνῶ οὐσια-στικὰ οἱ Παπικοὶ σχεδίασαν, μέσῳ τῆς Δευτέρας Βατικανῆς, μία «**νέα οἰκουμενιστικὴ οὐνία**»¹², γιὰ τὸν ἐξουνιτισμὸ τους καὶ τὴν οὐνιτοποίησί τους, οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ **ἀνταποκρί-θηκαν θετικὰ**, πρωτοστατούσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τρόπο μάλιστα **πραξικοπηματικὸ**, διὰ τῶν τριῶν «**Πανορθοδό-**

ξων Διασκέψεων» τῆς Ρόδου τοῦ 1961, 1963 καὶ 1964¹³.

Ἡ Ὁθεία παραχωρήσει Οἰκουμενιστῆς πατριάρχης Ἀθηναγόρας **συνέδραμε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χωρὶς ἀναστολὲς στὴν προώθησι τῶν Παπικῶν στόχων.**

Τὸ 1964 συναντήθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὸν Πάπα Παῦλο τὸν ΣΤ' καὶ ἀργότερα ὠμολόγησε ἐνώπιον προσκυνητῶν τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά: «Ἐπήγαμε οἱ δύο μας χέρι μὲ χέρι εἰς τὸ δωμάτιόν του [τοῦ Πάπα] καὶ εἶχαμεν μίαν μυστικὴν ὁμιλίαν οἱ δύο μας... Τί εἶπαμεν;... Ἐκάμαμε κοινὸν πρόγραμμα, μὲ ἰσοτιμίαν ἀπόλυτον, ὄχι μὲ διαφοράν»¹⁴.

Ἀκολούθησε πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1965, ἡ λεγομένη Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων Ρώμης – Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία σήμανε τὴν ἑναρξιν νέας φάσεως καὶ νέας περιόδου στὶς μεταξὺ τους σχέσεις. Γιὰ τὸ Βατικανὸ τοῦτο ἀποτέλεσε «πρῶξιν μυστηριακῆς κοινωνίας»¹⁵ καὶ σύμφωνα μὲ τὸ γαλλικὸ πρωτότυπο τῆς Παπικῆς «Πράξεως» ἐπρόκειτο γιὰ «ἄρσιν τῆς ἀκοινωνησίας»¹⁶ μὲ τοὺς ὀρθοδόξους.

Γι' αὐτὸ καὶ ἔκτοτε οἱ Οἰκουμενισταί, παπικῆς καὶ ὀρθοδόξου ὑποδομῆς, δὲν ἐπιδιώκουν οὐσιαστικὰ τὴν Ἑνωσι: ἡ Ἑνωσις γι' αὐτοὺς ἤδη ὑφίσταται, εἶναι μεταξὺ τους «Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες» καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκφράζουν τὴν ἐνόητά τους αὐτῆ, ἕως ἐπιτευξέως καὶ αὐτῆς τῆς ἐπισήμου διακοινωνίας.

Ὅταν ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔλεγε, ὅτι «ἀνακαλύπτομεν ἔτι μᾶλλον τὴν βαθεῖαν ταυτότητα τῆς ἡμετέρας (ἀμφοτέρων) πίστεως»¹⁷, ἐννοοῦσε τοῦτο κυριολεκτικῶς. Γι' αὐτὸ ἔκτοτε ἀλληλο-μνημονεύονται καὶ πράττουν ὅσα εἶναι σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν σαθρὴ τους πίστι, μὲ πλήρη ἀποδοχὴ τοῦ βαπτίσματος καὶ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς ἀμφοτέρων.

Αὐτὸ διακηρύχθηκε καὶ ἐπίσημα στὸ Μπαλαμάντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993 καὶ αὐτὸ βιώνεται καὶ τονίζεται σὲ κάθε εὐκαιρία, ὅπως καὶ πρόσφατα, πού ὁ Οἰκουμενιστῆς πατριάρχης Βαρθολομαῖος σὲ ὁμιλία του στὸ Οἰκουμενιστικὸ Ἰδρυμα Pro Oriente στὴν Βιέννη τῆς Αὐστρίας ἔκανε λόγο γιὰ «ἀτελῆ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία» μεταξὺ τους, γιὰ ἐπανανακάλυψι καὶ ἀναγνώρισι τοῦ ἐνὸς στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας¹⁸, γιὰ κοινὴ πίστι καὶ παράδοσι πού δῆθεν ἔχουν ἀμφότεροι¹⁹, γιὰ ὀρθοτόμησι τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας ἐν εἰλικρινείᾳ ἀπὸ ἀμφοτέρους, ὅπως βεβαίωσε ὁ πεπτωκῶς πα-

τριαρχης τὸν Πάπα Φραγκίσκο στὸ Φανάρι, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἡμι-συλλειτουργοῦ πού ἐτέλεσαν ἐκεῖ τὸν περασμένο Νοέμβριο²⁰!...

Ἄρά γε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμίσουμε, ὅτι παρὰ ὅλα τὰ ἀνωτέρω, «**αἱ αἱρέσεις τοῦ Βατικανοῦ παραμένουν**»¹⁵, ὅπως ρητῶς διαβεβαίωσε καὶ ὁ μακαρίτης δογματολόγος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, καταγγέλων τὴν προδοτικὴ Βελεμένδιο Ἐνωσι τοῦ 1993;

Πῶς εἶναι Ἀδελφοὶ στὴν Πίστι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι λόγῳ τῆς αἵρέσεως «**ἄλλοτριοὶ τοῦ Θεοῦ τυγχάνουσιν**»²¹, σύμφωνα μὲ τὴν Κανονικὴ μας Παράδοσι;

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναφωνεῖ, ὅτι «**ἀκοινώνητός ἐστι [ἡ αἵρεσις] τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν οὐρανῶν ἄλλοτρία**»²², ἐνῶ ἀντίθετα οἱ ἐκλατινισμένοι Καινοτόμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς, ἐξισώνονται/ταυτίζονται καὶ ἐνώνονται μὲ τοὺς παναιρετικοὺς Παπικούς, ὅπως καὶ μὲ τοὺς Προτεστάντες μέσῳ τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», στὸ πνεῦμα τοῦ **δογματικοῦ συγκρητισμοῦ**, διὰ συνεχῶν κοινῶν προσευχῶν καὶ ἀλληλο-μνημονεύσεων, συλλειτουργοῦμενοι, συνευλογοῦντες, συγκρητύπτοντες, συμπράττοντες, συνδιακονοῦντες κλπ.!...

Καὶ ἔχουν μήπως διαθέσι νὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τῆς Ἀληθείας; Ὁχι! Πρόσφατα, ὁ κ. Βαρθολομαῖος προέτρεψε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενιστικὸ Ἴδρυμα τῆς Βιέννης μὲ στόμφο τοὺς ἐταίρους του πάσης φύσεως καὶ ἀποχρώσεως:

«**Ἄς κωφεύσωμεν εἰς τὰς παντοίας ἀρνητικὰς καὶ φονταμενταλιστικὰς κραυγὰς τῶν ἐχόντων ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν**»²³!

Ἐπειδὴ λοιπὸν καταλογίζει σὲ μᾶς ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, διότι γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἡ Ὁρθόδοξη Ὁμολογία σήμερα εἶναι Φονταμενταλισμός(!), φέρουμε αὐτὸν καὶ τοὺς θλιβεροὺς ὁμοίους του ἀντιμετώπους ὄχι μὲ «κραυγές», ἀλλὰ μὲ θεοπειθεῖς Ἁγιοπνευματικὲς «**ἰκεσίες καὶ ἐκκλήσεις-παρακλήσεις**» ἐνὸς ἐκλεκτοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐνὸς συγχρόνου Ὁμολογητοῦ Ἁγίου, τὸν Ὅποῖον ὁ Θεὸς ἐδόξασε μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο διὰ **Ἀφθαρσίας Λειψάνου καὶ Θαυμάτων ἑξαισίων**: τὸν **Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο**, Πρωθιεράρχη τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὁ Ὅποῖος **ἐκοιμήθη ἀκριβῶς πρὸ 30ετίας**, τὸ 1985, καὶ ἄρχισε τὸν Ὁμολογιακὸ του Ἀγῶνα κατὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως **ἀκριβῶς πρὸ 50ετίας**, τὸ 1965, τότε πού τὰ **Οἰκουμενιστικὰ δεσμὰ περιέσφιγγαν ἀσφυκτικὰ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς**, ὅπως ἐξηγήσαμε μὲ ὅσα

προεκτέθησαν, διότι κατέστη φανερόν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1965 καὶ ἐντεῦθεν ὁ Οἰκουμενισμὸς εἰσῆλθε ἀπροκάλυπτα στὴν τελικὴ του εὐθεία!

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Μόνη καὶ Αἰτήτητος Κεφαλὴ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας, δὲν ἄφησε τὴν κληρονομίαν Του ἀφύλακτο στὴν κρίσιμη ἐκείνη ἐποχὴ. Τότε ἀκριβῶς ἀνέδειξε «ἐπὶ τὴν λυχνίαν»²⁴, Ἄγγελον ἐπίγειον, Ἄνθρωπον ἐπουράνιον, διαλάμποντα ἐν Πίστει ὀρθῇ καὶ Ἀρετῇ διαυγῇ, ὥστε νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνη τῆς καταγγελίας τῶν γενομένων, τῆς Θεολογικῆς καὶ Κανονικῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν, καὶ μὲ πόνο, ἀγάπη, νηφαλιότητα, ἐμβρίθεια καὶ πνευματικότητα, νὰ θέσῃ ἅπαντας τοὺς ἐνεχομένους στὸν Οἰκουμενισμὸ πρὸ τῶν φοβερῶν εὐθυνῶν τους ἐπὶ γῆς καὶ ἐν Οὐρανῷ.

Ὅμως, πρὶν ἀπὸ τὴν σύντομη κατ' ἀνάγκην παρουσίασι τῆς θεοκινήτου Μαρτυρίας καὶ Ὁμολογίας του, ἃς δοῦμε ἐπιγραμματικὰ ποιὸς ἦταν ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος²⁵.

2. Ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος

Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ αὐτὸς πιστὸς καὶ φρόνιμος Οἰκονόμος τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐπελέγη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας τότε πού ὁ Οἰκουμενισμὸς τῆς Ρώμης καὶ τῆς Γενεύης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως καὶ τῆς Μόσχας, ἀποθρασύνθη καὶ παρέσυρε σὲ οἰκτρὰ πτώσι τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς, ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ (ὁ Ἅγιος) τὴν Φωνὴν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Συνειδήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ κόσμου παντός, καὶ μάλιστα ὡς ὑστατὴ προσπάθεια ἀποσοβήσεως τῆς καταπτώσεως τῶν Λατινοφρόνων καὶ τῶν ποιμνίων τους.

Ὁ κατὰ κόσμον Γεώργιος Βοζνεσένσκυ γεννήθηκε στὸ Κούρσκ τῆς προεπαναστατικῆς Ρωσίας τὸ 1903. Ὁ πατέ-

ρας του ήταν Κληρικός, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος, εὐλαβῆς καὶ μορφωμένος. Εἶχε τέσσερα ἀκόμη ἀδελφία. Μεγάλωσε σὲ κλίμα εὐσεβείας, μὲ κέντρο τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ 1909 μετεκόμισαν οἰκογενειακῶς στὸ Μπλαγκοβετσένσκ, στὴν Ἱεραποστολὴ τῆς Ἄπω Ανατολῆς, στὰ σύνορα μὲ τὴν Κινεζικὴ Μαντζουρία. Ἀργότερα, μεταξὺ τοῦ 1918-1920, ἐν ὄψει τῆς καταλήψεως τῆς περιοχῆς ἀπὸ τοὺς Σοβιετικούς, ἡ οἰκογένεια τοῦ μελλοντικοῦ Ἁγίου μετεκόμισε στὸ Χαρμπὶν τῆς Μαντζουρίας. Ἐκεῖ ἡ μητέρα του Λυδία ἐκοιμήθη τὸ 1921, ὅταν αὐτὸς ἦταν 18 ἐτῶν. Ὁ Γεώργιος σπούδασε ἠλεκτρολόγος μηχανολόγος στὸ Πολυτεχνεῖο τῆς πόλεως, ἀπὸ ὅπου ἀπεφοίτησε τὸ 1927, καὶ ἐργάσθηκε γιὰ λίγο ὡς διδάσκαλος.

Ἐν συνεχείᾳ, παρακολούθησε μαθήματα Ποιμαντικῆς Θεολογίας μέχρι τὸ 1931 σὲ νεοσύστατο θεολογικὸ τμήμα ρωσικοῦ Ἰνστιτούτου στὴν ἴδια πόλι. Τὸ αὐτὸ ἔτος χειροτονήθηκε Ἱερεὺς καὶ ἔλαβε τὴν μοναχικὴ Κουρὰ μὲ τὸ ὄνομα Φιλάρετος. Ἦταν ὄντως φίλος τῆς ἀρετῆς, μὲ ἀσκητικότητα, ἐγκράτεια καὶ εὐσπλαχνία. Ζοῦσε τὴν Μοναχικὴ ζωὴ μὲ συνέπεια, ποίμαινε τὸ λογικὸ Ποίμνιο μὲ ἀγάπη, λειτουργοῦσε μὲ κατάνυξι, κήρυττε μὲ χαρισματικότητα, κατηχοῦσε ἰδίως τοὺς νέους μὲ ἐπιμέλεια, ἐλεοῦσε τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη, συμπαραστεκόταν τοὺς ἀδυνάτους καὶ γέροντες καὶ γενικὰ ἦταν ἄνθρωπος πίστεως καὶ προσφορᾶς. Ἦταν Κληρικός ἀσυμβίβαστος, ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε τὴν ἀπόλυτη Ἀγάπη στὸν Θεό, πολεμοῦσε τὴν χλιαρότητα σὲ θέματα Πίστεως καὶ Ἀρετῆς καὶ μετέδιδε τὴν χριστιανικὴ Ἐλπίδα ὡς ἀντίδοτο στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν κατάθλιψι.

Δοκιμάσθηκε σκληρὰ, **πρῶτα ἀπὸ τοὺς παγανιστὲς Ἰάπωνες**, οἱ ὁποῖοι κατέλαβαν τὴν Μαντζουρία τὰ ἔτη 1932-1945. Αὐτοὶ θέλησαν νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ρώσους Ὁρθοδόξους νὰ ὑποκλίνωνται σὲ ἓνα ἄγαλμα μιᾶς θεότητός τους, τὴν ὁποῖαν ἔστησαν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ὁρθόδοξο Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ μόνον κατόπιν τούτου νὰ εἰσέρχωνται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος, ὡς Ἀρχιμανδρίτης τότε, ἀντιτάχθηκε σθεναρὰ στὴν *συγκρητιστικὴ ἐπιβουλή* καὶ ὑπέστη κακώσεις: τὸν βασάνισαν στὸ πρόσωπο, τοῦ ἔβλαψαν σοβαρὰ τὸν ἓνα ὀφθαλμό, τοῦ ἔκαψαν τὴν πλάτη μὲ ἠλεκτροφόρο σίδερο καὶ μόνον μὲ Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου σώθηκε ἀπὸ τὸ Μαρτύριο καὶ βάσταζε ἔκτοτε τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ στὸ ἀσκητικὸ σῶμα του.

Ἀπὸ τὸ 1945 καὶ ἐξῆς ὁ Ἅγιος **δοκιμάσθηκε πλέον ἀπὸ τοὺς ἀθεϊστὲς Σοβιετικούς**, οἱ ὁποῖοι ἐξεδίωξαν τοὺς Ἰάπωνες καὶ

κατέλαβαν τὸ Χαρμπίν. Τότε, προσπάθησαν νὰ δελεάσουν τοὺς Ρώσους μετανάστες νὰ λάβουν σοβιετικὰ διαβατήρια καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὸν δῆθεν σοβιετικὸ «παράδεισο». Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φιλάρετος καὶ πάλι ἀντιτάχθηκε καὶ δὲν δέχθηκε τὰ ψεύδη τῶν Σοβιετικῶν, οὔτε τὴν μνημόνευσί τους, ἂν καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χάριν τοῦ Ποιμνίου του φάνηκε νὰ ἀνήκη ἐξ ἀνάγκης -ὡς ἀποκλεισμένος- στὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, καταγγέλων τοὺς ἀθεϊστὲς στὰ κηρύγματά του καὶ διατηρῶν ἀλληλογραφία μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς. Ἀρκετὲς φορὲς συνελήφθη καὶ γιὰ ἐκφοβισμό ὑπέστη ξυλοδαρμούς.

Τὸν Οκτώβριο τοῦ 1960 ἔγινε ἀπόπειρα νὰ τὸν καύσουν ζωντανὸ τὴν ὥρα πού κοιμόταν μέσα στὸ οἶκημα πού διέμενε, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ναό, ἀλλὰ καὶ πάλι σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος, μὲ σοβαρὰ ἐγκαύματα, τραύματα καὶ σπάσιμο σπονδύλων. Ἄλλες δύο τουλάχιστον φορὲς ἔγινε ἀπόπειρα δολοφονίας του, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν διεφύλαξε.

Γιὰ τοὺς ὁμολογιακοὺς ἀγῶνες του, ἔλαβε χάριν ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ εἰσακούωνται οἱ προσευχῆς του, στὰ διάφορα αἰτήματα τῶν εὐλαβῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι προσέτρεχαν μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν καλὸ τους Ποιμένα.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φιλάρετος μόνον τὸ 1962 κατώρθωσε νὰ διαφύγει μὲ τὸ Ποίμνιό του ἀπὸ τὴν Μαντζουρία τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας καὶ μέσω τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ κατέληξε στὴν Αὐστραλία, ὅπου ἔγινε δεκτὸς στὸν Κλῆρο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος, 1963, μὲ αἶτημα τοῦ Ποιμνίου, χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Βρισβάνης στὴν Αὐστραλία, σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν.

Τὸ 1964, γιὰ πρώτη φορὰ συμμετεῖχε σὲ Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς στὴν Νέα Ὑόρκη τῆς Β. Ἀμερικῆς, τότε πού ἡ παραίτησις τοῦ ὑπέργηρου Πρωθιεράρχου Μητροπολίτου Ἀναστασίου ἤγειρε διαίρεσι ἐντὸς τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία χωρίσθηκε σὲ δύο ἰσοψήφια μέρη, πού ὑποστήριζαν μὲ ἐπιμονὴ διαφορετικὸ ὑποψήφιο. Τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς πρότεινε σὰν διέξοδο, ἐκ Θεοῦ προφανῶς ἐμφορούμενος, νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσι τοῦ Πρωθιεράρχου καὶ Μητροπολίτου ὁ νεώτερος τῶν Ἐπισκόπων Φιλάρετος, ὅπως καὶ ἔγινε, ἂν καὶ ὁ ἐκλεγείς αἰσθάνθηκε -ὅπως ἔλεγε- σὰν νὰ τὸν ὀδηγοῦσαν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα (!), γιὰ τὸ βαρὺ φορτίο πού τοῦ ἐναπέθεταν παρὰ τὴν θέλησί του! Ὁ ἀπερχόμενος γηραιὸς Μητροπολίτης Ἀναστάσιος τὸν ἐνθρόνισε ὡς τρίτο κατὰ σειρὰν Μητροπολίτη καὶ Πρωθιεράρχη τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Ἐκτοτε, ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἀποδύθηκε σὲ ἀγῶνα τιτάνιο γιὰ τὴν Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης στὴν Σύνοδό του, μὲ ἐξισορρόπησι διαφόρων ἀντιτιθεμένων τάσεων, γιὰ τὴν διακοπὴ τῆς μέχρι τότε κοινωνίας τῆς Συνόδου του μὲ τὶς λεγόμενες ἐπίσημες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, ὡς καὶ γιὰ παροχὴ καλύψεως ἐμπεριστάτων Ἀδελφῶν, ὅπως καὶ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου.

Πρωτίστως, ὑπερασπίσθηκε τοὺς Κατακομβίτας Ὁμολογητὰς ἐντὸς τῆς τότε Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, δηλαδὴ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ρωσίας, μὴ ἀναγνωρίζων τὸ Σερβιανιστικὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, τὸ ὁποῖο τότε ἔγινε πλέον καὶ Οἰκουμενιστικόν.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος μετὰ τῆς Συνόδου του ἀναγνώρισε καὶ ἐπισήμως τὶς ἀρχιερατικὰς χειροτονίες ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες εἶχαν τελεσθῆ ἀπὸ Ἀρχιερεῖς τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς κατὰ τὰ ἔτη 1960 καὶ 1962, ἐρχόμενος σὲ πλήρη εὐχαριστιακὴ κοινωνία μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας τὸ 1969, τὴν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο τότε προεδρευομένη, διαλύων μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ τὴν ἔντεχνη καὶ κακότεροπη ἀπόρριψι ἢ ἀμφισβήτησί μας ἀπὸ διαφόρους ἀντιδιατιθεμένους τοῦ Νέου ἢ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου.

Ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης συνέχισε τὴν ὑψηλὴ πνευματικὴ του πολιτεία καὶ κατάστασι: διατελοῦσε προσευχόμενος, τελοῦσε τὰ λειτουργικά του καθήκοντα ἀνελλιπῶς καὶ ἦταν ἰδιαίτερα ἀποφασιστικὸς στὸν πόλεμο κατὰ τῶν ἐφαμάρτων παθῶν: «**πάρτε μαχαίρι καὶ κόψτε το!**», ἔλεγε γιὰ κάθε πάθος, ὅποιο καὶ ἂν ἦταν αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐμπόδιζε τὴν πνευματικὴ πρόοδο τοῦ καθ' ἑνός.

Ἀλλὰ κυρίως, ἐκεῖ ὅπου διακρίθηκε καὶ διέπρεψε καὶ ἔμεινε μέγας καὶ ἀνεπανάληπτος, ἦταν ὁ Ἀγώνας του κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθ' ὅλη τὴν τελευταία 20ετία τοῦ ἁγιασμένου βίου του μέχρι τῆς τελευτῆς του τὸ 1985.

Ἦταν ὄντως θερμὸς Ζηλωτὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς φανατισμοὺς καὶ ἀκρότητες. Ἦταν σταθερὸς καὶ συνεπής, ἄνθρωπος μέτρου καὶ ἰσορροπίας, ἀκατάκριτος, προσηγνὴς καὶ κυριαρχημένος, μὲ μεγάλη καὶ ἀπροσποίγη ταπεινώσι, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἄνθρωπος Χάριτος καὶ Εὐλογίας.

3. Η Ὁρθόδοξη Μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΑΣ δοῦμε ἐντελῶς ἐπιγραμματικά τὰ σπουδαιότερα Ὁμολογιακὰ Κείμενά του²⁶, τὰ ὁποῖα παραμένουν ἕως σήμερα ἀσυναγώνιστα **Μνημεῖα Ὁρθοδόξου Πατερικότητος καὶ Ἀληθείας**.

• Ἀμέσως μετὰ τὴν γενομένη Ἄρσι τῶν *Ἀναθεμάτων*, ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἀπηύθυνε **Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενιστὴ πατριάρχη Ἀθηναγόρα**, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1965²⁷, ὅπου μὲ πνεῦμα καὶ ἦθος σταθερὸ καὶ πλήρες ὁμολογιακῆς παρρησίας, «ὡς Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐλευθέρου τμήματος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας», τόνισε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνωνται ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τοὺς Δυτικούς χριστιανούς, οἱ ὁποῖες νὰ μὴ εὐρίσκωνται σὲ συμφωνία μὲ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μάλιστα τῶν Ἁγίων Φωτίου τοῦ Μεγάλου καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ· ἐπίσης, κατήγγειλε τὴν γενομένη Ἄρσι καὶ ἀπέδειξε τὸ **παράνομον καὶ ἄκυρον** αὐτῆς, ἐφ' ὅσον σήμανε οὐσιαστικὰ τὴν **ἐξίσωσι πλάνης καὶ ἀληθείας**· ὁ Ἅγιος διεκήρυξε εὐθαρσῶς, ὅτι **καμμία ἔνωσις δὲν εἶναι δυνατὴ μὲ τοὺς Παπικούς μέχρις ἀποκηρύξεως ἀπὸ μέρους τους τῶν νέων δογμάτων**, διότι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος προσέθεσαν πλῆθος πλανῶν καὶ αἰρέσεων στὴν Πίστι, ὅπως καὶ ἀποδοχῆς τους πλήρως τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας. Ὅμως οἱ Παπικοί, μέσω τῶν κειμένων τους, εἶναι φανερόν ὅτι ἀντιλαμβάνονται τὸν πιθανὸν διάλογο μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους ὡς σχέδιο ἐνσωματώσεώς μας στὴν Ρώμη ἢ ὡς ἀποκατάστασι τῆς κοινωνίας μὲ κάποιον τρόπο, πὺν νὰ ἀφήνη ἀμετάβλητη τὴν διδασκαλία τους περὶ τῆς θέσεως τοῦ Πάπα στὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἱερός Φιλάρετος ἀναφωνεῖ, ὅτι **δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσχωρήσῃ μία τέτοια προδοσία στὸ περιβάλλον μας!** Ὑπέβαλε δὲ παράκλησι στὸν Ἀθηναγόρα νὰ **παύσῃ τὸν σκανδαλισμὸ ἀπὸ τὴν ὁδὸ πὺν ἐπέλεξε τῆς οἰκουμενιστικῆς συμβιβαστικῆς ἐνώσεως μὲ τοὺς ἑτεροδόξους**, χωρὶς τὴν πλήρη ὁμοφροσύνη τους στὴν Ἀλήθεια.

Ἡ θαυμασία αὐτὴ Ἐπιστολὴ ἔμεινε ἀναπάντητη, διότι ὁ πατριάρχης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ εἶχαν ἤδη ἐπιλέξει τὴν ἀνεπίστροφη κατακριτικὴ πορεία τους...

• Ἀκολούθησε **Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀμερικῆς Ἰάκωβο** τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1969²⁸, καταγγέλουσα τὶς οἰκουμενιστικὲς πράξεις καὶ ιδέες του, τὶς σύμφωνες μὲ ἐκεῖνες τοῦ Ἀθηναγόρου, οἱ ὁποῖες ἦταν **καθαρῶς ἀντορθόδοξες καὶ ἀντι-**

βαίνουσες πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Ὁ ἱερός Φιλάρετος μὲ καθαρότητα καὶ σαφήνεια τονίζει, ὅτι ἡ δημόσια κοινὴ προσευχὴ ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῆς ἐπιστροφῆς στὴν Ἐκκλησία τῶν ἐκτὸς Αὐτῆς εὐρισκομένων, σὰν ἐκδήλωσι ἐνόητος πλέον στὴν Πίστι, καὶ ὄχι μέσον γιὰ εὗρεσι ἢ ἐπίτευξι αὐτῆς. Εἶναι φανερόν, ὅπως γράφει ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης, ὅτι οἱ δηλώσεις τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, πὺ ἀποτελοῦν τὴν προϋπόθεσι καὶ γιὰ τὶς οἰκουμενιστικὲς πράξεις τοῦ Ἰακώβου, κατατείνουν σὲ δῆθεν ἐπανάκτησι τῆς «ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας», πρᾶγμα πὺ ἀποδεικνύει τὴν πίστι τους στὴν αἰρετικὴ «θεωρία τῶν κλάδων», μὲ ἀποδοχὴ τῆς δῆθεν «διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τὴν θεώρησι τῶν ἱερῶν Δογμάτων ὡς δευτερευούσης σημασίας καὶ ὡς ἀδιαφόρων γιὰ νὰ ἀνήκη κανεὶς στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Ἡ διοργάνωσις Οἰκουμενιστικῶν συμπροσευχῶν σὲ αὐτὴ τὴν σαθρὴ καὶ αἰρετικὴ βάσι ἀποτελεῖ διαστρέβλωσι τοῦ περὶ Ἐκκλησίας Δόγματος. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ ἱερός Φιλάρετος συνεπέρανε: «ἐνώνεσθε (προσοχή, ὄχι θὰ ἐνωθῆτε, ἀλλὰ ἐνώνεσθε) μὲ τοὺς ἑτεροδόξους οὐχὶ ἐν ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς αὐτὴν»!

• Τὸν Ἰούλιο τοῦ αὐτοῦ ἔτους, 1969, ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος ἀπηύθυνε τὴν περίφημη «Πρῶτη Ἐπιστολὴ Πόνου»²⁹ πρὸς τοὺς προκαθημένους καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν ἐπισημῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, μετὰ μάλιστα καὶ τὴν σύγκλησι τῆς Δ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὴν Οὐψάλα τῆς Σουηδίας τὸ προηγούμενο ἔτος 1968. Ὁ ἱερός Φιλάρετος γράφει ἀπὸ αἴσθησι εὐθύνης, γιὰ νὰ μὴ ἔχη τὸ κρῖμα τῆς προδοσίας τῆς Ἀληθείας διὰ τῆς σιωπῆς, καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀκούση παρὰ Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, ὅτι εἶδε τὸν κίνδυνον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ ἀπειλῆ τὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν προειδοποίησε τοὺς Ἐπισκόπους Αὐτῆς. Ἡ μελέτη τῶν ὄσων συνέβησαν στὴν Οὐψάλα ἦταν συνταρακτικὴ, διότι ἡ πλάνη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔτυχε ἐπισήμου ἐγκρίσεως ἀπὸ τὶς τοπικὲς Ἐκκλησίες. Ἡ συμπερίληψις τῶν ὀρθοδόξων ὡς «ὀργανικῶν μελῶν» τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» δὲν δικαιολογεῖ τὴν συμμετοχὴ τους γιὰ λόγους δῆθεν μαρτυρίας τῆς Ἀληθείας ἢ ἱεραποστολικούς μεταξὺ τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν, ἀλλὰ τοὺς συνενώνει μὲ αὐτές, καὶ ὅλες πλέον οἱ ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁργανισμοῦ λαμβάνονται ἐξ ὀνόματος ὄλων, ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων. Οἱ ὀρθόδοξοι συγχωνεύονται πλέον σὲ μία μᾶζα μὲ τοὺς Διαμαρτυρομένους. Ἡ χρῆσις

του ἑνικοῦ ἀριθμοῦ στὰ κείμενα, ὅταν γίνεται λόγος περὶ Ἐκκλησίας («ἡ Ἐκκλησία διδάσκει...» κλπ.), ἡ ἀναφορὰ κάποτε σὲ «Παγκόσμια Ἐκκλησία» καὶ τὸ διάχυτο πνεῦμα στὴν ὀρολογία καὶ στὰ κείμενα περὶ δῆθεν ὑφισταμένης ἐσωτερικῆς ἐνότητος τῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν, παρὰ τὴν ἐξωτερικὴ τους διαίρεσι, φανερῶνει τὸ κύριο ἔργο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πὺ εἶναι ἡ δῆθεν ἐσωτερικὴ ἐνότης νὰ ἐκδηλώνεται καὶ βιώνεται καὶ ἐξωτερικά. Ὅμως, οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δὲν προέβαιναν σὲ ὀργανικὲς ἐνώσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ τοὺς ἀναθεμάτιζαν! Ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἄμικτη μείξι, δὲν ἀγιάζονται οἱ αἰρετικοί, ἀλλὰ ἀποξενώνονται οἱ κατ' ὄνομα ὀρθόδοξοι ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ὀρθόδοξη Ἐνότητα. Οἱ σημερινοὶ Διαμαρτυρόμενοι καὶ Παπικοὶ δὲν εἶναι ἐγγύτεροι στὴν Ἐκκλησία ἀπ' ὅτι ἦταν οἱ Ἀρειανοὶ ἢ οἱ Ἡμιαρειανοὶ τοῦ Δ' αἰῶνος, ἔστω καὶ ἂν σήμερα ὑπάρχουν ἄλλου εἴδους κοινωνικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ Οἰκουμενιστικὲς σχέσεις εἶναι ἀντίθετες στὴν φύσι τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνιστοῦν ἔργο πνευματικοῦ δηλητηριασμοῦ· γι' αὐτὸ καὶ ἡ θεία μάχαιρα³⁰ εἶναι ὑψωμένη γιὰ νὰ διαχωρίσῃ τοὺς ἐμμένοντας πιστοὺς στὴν παραδοθεῖσα Πίστι ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθαν στὴν νέα πορεία τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος. Τέλος, ὁ ἱερός Φιλάρετος ἀπηύθυνε ἔκκλησι καὶ ἰκεσία στοὺς ἐπισκόπους τῆς παγκοσμίου ὀρθοδοξίας νὰ ἐγερθοῦν σὲ προάσπισι τῆς καθαρότητος τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

• Τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1972, ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἐπανῆλθε μὲ τὴν θαυμαστὴ «Δευτέρα Ἐπιστολὴ Πόνου»³¹ πρὸς τοὺς ἰδίους ἀποδέκτας. Εἰς αὐτὴν, διαπιστώνει μὲ ἀνείπωτη ὀδύνη ὅτι οἱ ἐπίσημες ἐκκλησίες ὤδευαν ἀμετανόητα τὴν ὁδὸ τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια· παρὰ ταῦτα, γράφει γιὰ νὰ διαφανῇ σὲ ποία ἄβυσσο ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως ὑποπίπτουν οἱ συμμετέχοντες στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, ἐφ' ὅσον ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀναμφισβήτητα ἐπικίνδυνη αἵρεσις, ἡ ὁποία κατατείνει στὴν ἐξαφάνισι τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν αἰρετικῶν Κοινοτήτων. Ἡ εὐθύνη τῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων λογίζεται τεράστια, διότι ἀρνοῦνται τὴν ἀληθινὴ, «παλαιὰ» κατ' αὐτοὺς, Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, εἰσερχόμενοι σὲ κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσι. Ἡ ἀπαρχὴ ὅλων αὐτῶν ἀνευρίσκεται στὴν τάσι ἀπὸ τις ἀρχές τοῦ Κ' αἰῶνος νεωτερισμοῦ καὶ ἐκσυγχρονισμοῦ, γιὰ

τὴν προσαρμογὴ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας σύμφωνα μὲ τις ἀρχές τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ παθῶν. Σὲ αὐτὴ τὴν βᾶσι, συνήλθε καὶ τὸ λεγόμενο Πανορθόδοξο Συνέδριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1923 καὶ υἰοθέτησε τὸ δυτικὸ ἡμερολόγιο, ὅπως καὶ τὸ δυτικὸ πασχάλιο. Ἡ ἀντικανονικὴ καὶ βεβιασμένη ἐκείνη μεταρρυθμισὶς ἐπέφερε διάσπασι τῆς ἐνότητος τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν σὲ διάφορες χῶρες καὶ εἰσήγαγε χάος καὶ ἀνωμαλία. Αὐτὴ ἦταν ποὺ προετοίμασε τὸ ἔδαφος καὶ ὑπέσκαψε τὰ θεμέλια γιὰ μίαν ἀναθεώρησι τῆς συνόλου τάξεως καὶ ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶχε εὐλογηθῆ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Παράδοσι καὶ εἶχε σφραγισθῆ ἀπὸ τις ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Ἔτσι, ἔφθασαν οἱ νεωτεριστὲς-ἀναθεωρητὲς νὰ ὀμιλοῦν γιὰ σχεδὸν «πλήρη κοινωνία» μὲ τοὺς ἕτεροδόξους. Παρὰ τὴν δῆθεν ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων, οἱ Παπικοὶ ἦταν καὶ εἶναι αἰρετικοί, ἄν καὶ ὑπῆρξε διάφορος τρόπος εἰσδοχῆς τους στὴν Ἐκκλησία κατὰ τόπους καὶ κατὰ ἐποχές. Οἱ Οἰκουμενισταὶ προχωροῦν καὶ Διαθρησκειακῶς πλέον, μὲ χιλιαστικὲς ἰδέες οἰκοδομήσεως ἐνὸς δῆθεν νέου κόσμου εἰρήνης καὶ εὐημερίας, ἡ δὲ ἀνεγειρομένη ἐκκλησία τους εἶναι ἡ «χλιαρὰ» τῆς Λαοδικείας, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἐκφράζει τὴν ἀποστροφή του στὴν ἱερὰ Ἀποκάλυψι³².

• Τὸ 1975, ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἀναγκάσθηκε νὰ γράψῃ ἕτερο κείμενο, σχετικὰ μὲ τὴν λεγομένη «Ὁμολογία Θυατείρων»³³, ἡ ὁποία εἶχε ἐκδοθῆ τότε ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρα (Κοκκινάκη), μὲ ἔγκρισι τῆς συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ πατριάρχου Δημητρίου, γιὰ νὰ καταδείξῃ ὅτι αὐτὴ ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐπίσημη Ὁμολογία εἶναι ἓνα κείμενο ἐντελῶς αἰρετικοῦ πνεύματος, ποὺ προτρέπει σὲ συμπροσευχὴ καὶ μυστηριακὴ διακοινωνία μὲ τοὺς πάσης φύσεως αἰρετικούς, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζει πλήρως καὶ ἐντάσσει στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ὀρίξῃ ὄρια εἰς αὐτήν!

Διὰ μέσου τῶν κειμένων τούτων, ἡ θέσις τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου εἶναι σαφής: Ἡ Ἀληθὴς/Γνησία Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀναχρονιστικὴ, ὅπως οἱ Οἰκουμενισταὶ διατείνονται, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀκριβῶς εἶναι ποὺ ἐξέρχονται ἀπὸ Αὐτήν, ἀποτελοῦντες μὲ τοὺς αἰρετικούς ἐταίρους τους μίαν «νέα» ἐκκλησία, ἐξωτερικὴ καὶ τυπικὴ μόνον ὁμοιότητα διατηροῦσα μὲ τὴν ὄντως Ὁρθόδοξη.

Αλλά, οί παρακλήσεις καί ίκεσίες αὐτὲς τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου ἦσαν πράγματι φωνὲς βοῶσες ἐν ἐρήμῳ ἀδιαφορίας ἢ οἰκουμενιστικῆς μειοδοσίας (ἢ καλύτερα πλειοδοσίας!)...

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παραληπτῶν προκαθημένων ἀπήντησε στὰ λαμπρὰ αὐτὰ κείμενα, ἐκτὸς ὀλίγων μεμονωμένων περιπτώσεων ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ἀπευθύνθηκαν στὶς Συνόδους τοὺς γιὰ σοβαρὴ ἐξέτασι τοῦ θέματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ δοθῇ κάποια συνέχεια...

• Ἡ Ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου εἶχε καὶ τὴν καταληκτικὴ συνέχεια τῆς: **Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1983, στὸ Μόντρεαλ τοῦ Καναδά, ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος καὶ ἡ Σύνοδος του κατήγγειλαν γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴ Ἀποστασία,** ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ διάστημα μὲ τὴν ΣΤ' Γενικὴ Συνέλευσι τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὸ Βανκουῆβερ τοῦ Καναδά, **πέρασε ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν Διαχριστιανικὸ στὸν Διαθρησκειακὸ Οἰκουμενισμό, θεωρήσαντες αὐτὴν (τὴν Ἀποστασία) ὡς προδρομικὸ στοιχεῖο ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου.** Ἐν τέλει δέ, ἡ Σύνοδος τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Φιλάρετο ἐξέδωσε τὸ γνωστὸ **Ἀνάθεμα** κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, **στὴν μορφή του τῆς θεωρίας τῶν Κλάδων, τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας καὶ τῆς μὴ διαφοροποιήσεως τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν, ὡς καὶ (κατὰ) τῶν κοινωνοῦντων ἐν γνώσει μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν μὲ τὴν πρόφασιν τῆς δῆθεν ἀδελφικῆς ἀγάπης³⁴.**

Κατανοεῖται σαφῶς, ὅτι τὸ ἔσχατο αὐτὸ μέτρο δὲν ἦλθε ὡς κεραυνὸς ἐν αἰθρίᾳ· ἐπὶ 20ετίαν ὅλην ἐξαντλήθηκε κάθε προσπάθεια καταδείξεως μὲ τρόπο ἐμβριθῆ, σοβαρὸ, πνευματικὸ καὶ τεκμηριωμένο, ὁ ὀλεθρος τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως. Κατόπιν πάντων τούτων καὶ ἐν ὄψει τῆς **ἔτι μεγαλύτερας καὶ πεισμόνου ἐμμονῆς καὶ ἀμετανοήτου ἐκπτώσεως** τῶν ἡγεσιῶν τῶν ἐπισήμων λεγομένων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν εἰς αὐτὴν, **ἐλήφθη καὶ τὸ τελικὸ μέτρο τοῦ ἀναθεματισμοῦ,** γιὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ Ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης καὶ τὴν **τοποθέτησιν ἀπάντων τῶν ὅπου γῆς ὀρθοδόξων ἐνώπιον τῆς τεραστίας εὐθύνης** των, ἡ ὁποία θὰ ἐξαρτοῦσε τὸ πνευματικὸ μέλλον τους, ἀλλὰ θὰ ὑποστηρίζαμε καὶ τὴν αἰώνιον συγκατάλεξίν τους μὲ τοὺς ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πρωτοτόκων, πλησίον ἢ μακρὰν τῶν Ἁγίων, μὲ τὸν Χριστὸ ἢ μὲ τὸν ἀντίδικο!...

Νομίζουμε, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ, κατόπιν πάντων τούτων, ὅτι εἶναι **ζήτημα κυριολεκτικὰ ζωῆς καὶ θανάτου ἢ πάσῃ θυσίᾳ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Λατινό-**

φρονες καὶ Συγκρητιστὲς Οἰκουμενιστὲς, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοὶ καὶ ὅποια θέσι καὶ ἂν κατέχουν, ὅπως καὶ ἡ ἔνταξις στὸ Ὅμολογητικὸν Σῶμα τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, πρὸς ἐλπίδα σωτηρίας καὶ ἀποφυγῆν τῆς αἰωνίου κατακρίσεως καὶ ἀπώλειας!...

4. Ἡ μαρτυρημένη Ἀγιότης τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου καὶ ἡ ἱερὰ Παρακαταθήκη του Πίστεως καὶ Ζωῆς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Φιλάρετος ἔζησε ζωὴ Ἰσαγγελο καὶ ἐκοιμήθη τῶν Ταξιαρχῶν -μὲ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο- τοῦ 1985, σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν.

Δεκατρία ἔτη ἀργότερα, τὸ 1998, ὁ τάφος του ἀνοίχθηκε γιὰ νὰ τοποθετηθῆ σὲ ἕτερο μαρμάρينو μνημα καὶ **τὸ ἱερὸ Λεῖψανό του εὐρέθη Ἄφθαρτο**, ἀποπνέον τὴν εὐωδίαν τοῦ Οὐρανοῦ, **ὡς ἀδιαμφισβήτητο δεῖγμα θεοῦ Ἐλέους καὶ Εὐαρεσκείας**, πρωτίστως γιὰ τὴν θαρραλέα Ὁμολογία του, καὶ βεβαίως γιὰ τὴν θεάρεστη βιοτὴ του.

Παρὰ τὴν ἐκπτώσι τῶν διαδόχων του τὸ 2007, ὅταν εἰσηλθάν σὲ κοινωνία μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας καὶ δι' αὐτοῦ μὲ τὴν ἐκπεσοῦσα παγκόσμιον ὀρθοδοξία, οἱ συνεχισταὶ τῆς Παρακαταθήκης του Ἀδελφοὶ Ρῶσοι, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀγαθάγγελο, διεκήρυξαν ἐπισήμως τὴν Ἀγιότητά του τὸν Νοέμβριον τοῦ 2008 στὴν Νέα Ὑόρκη τῶν Η.Π.Α., γεγονός σὲ ὅποιο εἶχαμε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ συμμετάσχουμε προσωπικά, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης Ἀμβροσίου, ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ὑπὸ τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτη Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸ (†2013) Ἀρχιερέων μας.

Θαύματα ἔχουν καταγραφῆ καὶ ὅταν ζοῦσε ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος καὶ μετὰ τὴν Κοίμησίν του μέχρι σήμερα.

Ὅμως, τὸ μεγαλύτερον Θαῦμα εἶναι -πιστεύουμε- ἡ ἀταλάντευτη Ὁμολογία του, τὴν Ὅποιαν μᾶς ἐκληροδότησε καὶ ἀναμένει νὰ τὴν διαφυλάξουμε πάσῃ θυσίᾳ, παρὰ τὴν ἀναξιότητα καὶ ἀδυναμία μας.

Τὸ τελευταῖον κείμενό του, πρὸ τῆς μακαρίας τελευτῆς του, εἶχε τὸν τίτλον ἑνὸς στίχου ἀπὸ τὴν ἱερὰν Ἀποκάλυψιν: **«Κράτει ὃ ἔχεις!»³⁵**, πὺν εἶναι ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἄγγελον τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ Ἐκκλησίας. **Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τῆς διαφυλάξεως τῶν παραδεδομένων μὲ πιστότητα καὶ σταθερότητα, καὶ τῆς**

ἀντικρούσεως τοῦ πνεύματος τῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐνσαρκώνουν τὴν χλιαρότητα, τὴν ἀνεπίτρεπτη συγκρητιστικὴ ἀνάμειξι, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐπιτιμᾶται ὁ Ἄγγελος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Ἐκκλησίας³⁶, μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἐμέσῃ, διότι ὤφειλε νὰ εἶναι θερμὸς ἢ ψυχρὸς καὶ ὄχι χλιαρὸς. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ ἓνα ἀηδιαστικὸ κρᾶμα χλιαρότητος, ποὺ συνιστᾷ τὸ πνεῦμα τῆς «Ἀποστασίας»³⁷, τὸ ὁποῖο στοχεύει νὰ πλανήσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς³⁸! Πάντοτε δὲ παραμένει ἀνοικτὴ ἡ δυνατότητα Μετανοίας, γιὰ ὅσους ἐνεπλάκησαν ἢ ὅσους ἀκολουθοῦν τὴν λανθασμένη ὁδὸ ἀπὸ ἀπερισκεψία ἢ δειλία, σύμφωνα μὲ τὴν σωτήρια προτροπὴ τοῦ Κυρίου: «Ζήλευε οὖν (δειξε ζῆλο λοιπὸν) καὶ μετανόησον»³⁹!

Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ ἀνῆκουμε στὸ μικρὸν Ποίμνιον, τὸ ὁποῖο διακρατεῖ τὴν ἀγία Πίστι Ἀκαινοτόμητη, ὅπως τὴν παρέλαβε καὶ μέσῳ τοῦ συγχρόνου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Ἱεράρχου Φιλαρέτου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ, ὡς φρόνημα καὶ ὡς τάξι. Αὐτὴ ἄλλωστε εἶναι καὶ ἡ ἀληθινὴ ἔννοια τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, τὴν ὁποίαν ἔχουμε πιστοποιημένη καὶ βεβαιωμένη ἀπὸ τὸν ἐν λόγῳ Ἅγιο καὶ τὴν Σύνοδό του.

Βιοῦντες τὸ Θαῦμα τῆς Ἐνώσεώς μας στὴν Γνήσια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, κοινωνοῦντες μὲ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους καὶ ἄλλων ἐθνῶν, στὴν προοπτικὴ ἔτι εὐρύτερας διακηρύξεως τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας καὶ τῆς ἀπὸ κοινοῦ καταδίκης τῆς οἰκουμενιστικῆς κακοδοξίας⁴⁰, βάσει καὶ τοῦ Ἀναθέματος τοῦ 1983, ἐπαφιέμεθα στὴν Προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τῆς Εὐχῆς πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἁγίων, καὶ μάλιστα τοῦ καυχήματος τῆς συγχρόνου Ὁρθοδοξίας Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου, γιὰ νὰ κρατήσουμε ἐνωμένοι ἄχρι θανάτου τὸν πολύτιμο Θησαυρὸ τῆς Πίστεως ἀσύλητο, μαρτυροῦντες Αὐτὸν μὲ τὴν συνεπῆ πρὸς τὴν Ὁμολογία ζωὴ μας, καὶ ἐπιτρέποντες νὰ φανῇ καὶ νὰ λάμψῃ «Φῶς Χριστοῦ» «πᾶσι», σὲ ὅλους, πρὸς δόξαν τῆς ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, Ἀμήν!

Εὐχαριστῶ!

Παραπομπές

1. Βασιλείου Σταυρίδου-Ευαγγελίας Βαρέλλα, *Ιστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἔκδ. Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν, Ανάλεκτα Βλατάδων 47, Θεσσαλονίκη 1996, σελ. 334, 335.
2. Ἰωάννου Καρμίρη, *Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα*, τ. Β', Graz Austria 1968, σελ. 984 [1082]-985 [1083].
3. Δ.Μ. Μπατιστάτου (ἔκδ.), *Πρακτικά καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου/10 Μαΐου-8 Ἰουνίου 1923*, Ἀθήναι 1982, σελ. 57 καὶ 72. Βλ. καὶ Βασιλικῆς Σταθοκώστα, *Ὁρθόδοξη Θεολογία καὶ Οἰκουμένη (Μελέτες-Ἄρθρα)*, ἔκδ. Παρρησία, Ἀθήνα 2011, σελ. 44.
4. PG τ. 44, στλ. 1249D: «Εἰς τοὺς Μακαρισμούς», *Λόγος Ε΄*.
5. PG τ. 102, στλ. 724D: *Ἐπιστολὴ ΙΓ΄, § ε΄*.
6. Morris West, *“Toronto Statement”*, στὸ Dictionary of the Ecumenical Movement, WCC Publications, Geneva 1991, p. 1008, 1009, καὶ T.K. Thomas, *“WCC, Basis of”*, αὐτόθι, p. 1096.
7. Βασιλείου Σταυρίδου-Ευαγγελίας Βαρέλλα, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 367, 368 («Δ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις»/Σαμπεζὺ 1968).
8. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, *Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός*, τ. Α΄, ἔκδ. «Ὁρθόδοξον Τύπου», Ἀθήναι 1969, σελ. 339-358.
9. Richard P. McBrien, *“Roman Catholic Church”*, στὸ Dictionary..., p. 860, καὶ Tom Stransky, *“Common Witness”*, αὐτόθι, p. 198.
10. Βλ. Γιάννης Σπιτέρης, *Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἄλλες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι*, στὸ Ὁ Καθολικισμός, ἐπιμ. Θεόδωρος Κοντίδης, ἔκδ. Ἑλληνικὰ Γράμματα, Ἀθήνα 2000, σελ. 245-247, 251.
11. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 147.
12. Αὐτόθι, σελ. 357.
13. Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ καὶ Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν, *Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμός – Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἐνὸς αἰῶνος*, Σειρὰ Β': Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία – 7, Ἀθήνα 2001, σελ. 51 (ὄπου τεκμηριώσις καὶ βιβλιογραφία).
14. Βλ. πρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Οἱ Διάλογοι χωρὶς Προσωπεῖον...», στὸ περιοδ. «Παρακαταθήκη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 25/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2002.
15. Ἰωάννου Σ. Ρωμανίδου, *Ὁρθόδοξος καὶ Βατικάνειος Συμφωνία περὶ Οὐνίας*, §§ 29-30, Διάλεξις τῆς 12.4.1994 (ἀνακτῆθηκε ἀπὸ τὸν Δικτυακὸ Τόπο romanity.org).
16. Βλ. Ἀρχιεπ. Σιναίου Δαμιανοῦ, «Ὁ Διάλογος μὲ τοὺς Παπικούς», ἐφημ. «Ὁρθόδοξον Τύπον», ἀριθ. 412/6.6.1980, σελ. 2. Βλ. καὶ Ἀθανασίου Κ. Σακαρέλλου, *Ἐγινε ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν*, Ἀθήνα 2007, σελ. 37.
17. Βλ. Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου-Αρχιμ. Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνη-Π. Πέτρου Ντυμπρέ-Π. Χριστοφόρου Ντυμόν, *Τόμος Ἀγάπης/Vatican-Phanar (1958-1970)*, Rome-Istanbul 1971, σελ. 375.
18. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 768/30 Νοεμβρίου 2014, σελ. 13.

19. Δήλωση του μητρ. Περγάμου Ιωάννου Ζηζιούλα στο περιοδ. SOP, 318/2007.
20. Περιοδ. «Επίσκεψις», ἀριθ. 769/31 Δεκεμβρίου 2014, σελ. 13.
21. Βλ. ΛΔ' Ἱερὸν Κανὸνα τῆς ἐν Λαοδικεῖα Τοπικῆς Συνόδου.
22. PG τ. 25, στλ. 689AB: «Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα τὸν Ἀδελφόν».
23. Περιοδ. «Επίσκεψις», ἀριθ. 768/30 Νοεμβρίου 2014, σελ. 13.
24. Ματθ. ε' 15.
25. Βλ. βιογραφικὰ περὶ τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου ἀπὸ διάφορες πηγές, ὅπως καὶ χαρακτηριστικὰ κείμενά του, ὡς καὶ συλλογὴ δημοσιευμάτων περὶ Αὐτοῦ, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, στὸ ἀφιερωματικὸ Ἰστολόγιο: blessedphilaret.blogspot.gr. Ἐπίσης, ἀφιέρωμα στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ πλούσιο ὕλικό, βλ. καὶ στὴν Ἰστοσελίδα τῆς Ἐπαρχίας Ανατολικῆς Ἀμερικῆς τῆς ΡΟΕΔ (Π.Μ.): eadiocese.org/History/mp.en.htm.
26. Βλ. συλλογὴ τῶν Ἀντι-οικουμενιστικῶν κειμένων τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα στὸ ἐξαντληθὲν πλέον βιβλίο: Ὁρθόδοξος *Μαρτυρία*, ἐκδ. ὑπὸ Καλλινίκου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὅρος-Ἀθῆναι 1985, σσ. 84. Τὰ κείμενα αὐτά, μὲ σύντομο Βιογραφικόν, ἀναρτῶνται στὴν Ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς: *Ἀφιερῶματα γιὰ τὸ ἔτος 2005*>Ὁ Ἀγιώτατος Μητροπολίτης Φιλάρετος, Πρωθιεράρχης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς (www.hsir.org/Theology_el/SpecialSeries2005.html). Θὰ πρέπει νὰ διευκρινίσουμε, ὅτι κύριος θεολογικὸς σύμβουλος τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου στὴν σύνταξι τῶν Ὁμολογιακῶν κειμένων του ἦταν ὁ ἀπὸ δεκαετίες Γραμματεὺς καὶ εἰδήμων Κανονολόγος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς Πρωτ. π. Γεώργιος Γκράμπε, ὁ μετέπειτα -μετὰ τὴν χρεῖα του- Ἐπίσκοπος Οὐασιγκτῶνος καὶ Φλώριδος Γρηγόριος.
27. Βλ. ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ.φ. 63/Μάϊος 1966, σελ. 4. Στὸ κείμενο αὐτό, ὅπως καὶ στὰ λοιπὰ, γίνεται μνεῖα καὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι ἐντὸς τῆς τότε Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, μὲ καταγγελία τῶν ἀναληθειῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ ἀνάδειξι τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Κατακομβιτῶν, στὴν ὁποῖαν ὁμως δὲν ἀναφερόμεθα ἐντὸς τοῦ κειμένου τῆς Εἰσηγήσεώς μας, ὡς μὴ ἄμεσα συμβατὴ πρὸς τὸ κύριο θέμα μας. Σημειωτέον, ὅτι ὡς προέκτασι τοῦ ἐν λόγω κειμένου δυνάμεθα νὰ θεωρήσουμε καὶ ἕτερο Ὁμολογιακὸ Κείμενο τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, μὲ ἡμερομηνία 21.5.1968, τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» σὲ μετάφρασι ἐκ τῆς ρωσικῆς: «Ἀπάντησις τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου εἰς τὸ Πασχάλιον Μήνυμα τοῦ Ἀθηναγόρου» (ἀρ.φ. 89/Ἰούλιος 1968, σελ. 4).
28. Βλ. ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ.φ. 110/1.11.1969, σελ. 3, καὶ περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», 15.11.1969.
29. Βλ. ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ.φ. 113/1.1.1970, σελ. 1 καὶ 3.
30. Πρβλ. Ματθ. ι' 34.
31. Βλ. *Ὁρθόδοξος Μαρτυρία*, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 40-61.
32. Βλ. Ἀποκαλ. γ' 14-19.
33. Βλ. *Ὁρθόδοξος Μαρτυρία*, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 62-68.
34. Βλ. περιοδ. «Ἀγιορείτης», ἀρ.φ. 19/Ἰανουάριος 1984, σελ. 1-6.

35. Αποκαλ. γ' 11.
36. Βλ. Αποκαλ. γ' 16.
37. Βλ. Β' Θεσ. β' 3.
38. Πρβλ. Ματθ. κδ' 24.
39. Αποκαλ. γ' 19.
40. Βλ. Κοινὸ Ἐκκλησιολογικὸ Κείμενο ἀπὸ Μαρτίου 2014: «Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ἐναντι τῆς Αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικά» καὶ μάλιστα τὸ Κεφ. Ζ': «Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 979/ Μάρτιος-Απρίλιος 2014, σελ. 9-17).